

P. NAGY ISTVÁN VERSEI

„MINT AHOGY AKKOR SEM...”

É.-NEK

az út a lejtő vége felé
az üresen álló nyaralóházak felé fordul
vörössalagos tenispályák mellett vezet
majd beletorkoll
egy fákkal szegélyezett
stadion-nagyságú tisztásba
a tisztás végén a facsoportok közt
egy mellékösvény kanyarog az erdészházig
kétszáz lépésnyire a háztól
betonkeretbe fogott emésztőgödör
arrébb gyeptér
„éjszaka van huzat van itt huzat meg por
a szél kivágta az előszoba ajtaját
lebegteti a függönyt”
vasszürke hajszálok hajladoznak a léghuzatban
spirálisan csavarodnak kígyóznak
rátapadnak a szemöldökcsontra halántékra
szoros fonatban a fül mögé ívelnek
— a fecskék belesimulnak a felhőhullámokba
milyen az időbeosztásuk
ha csak szárnyalnak szárnyalnak délnek
emlékeznek-e az időre
— még világos van írom
alámerülnek az ablak alatt
hideg nyugtalanságban kardcsapás-villanások
— elpusztulnak a llegyek írom
csak apró pöttyök maradnak utánuk

az ablaküvegen eltévednek a légáramlatban
a megsűrűsödött homályban

— közben vége lett a lapnak

„(meg az életnek) meg a napnak
és akár gondolhattam is valamit
míg kiszakítottam egy újabb lapot/lapot
és huszadszorra meggyújtott az öngyújtóm
tűlzás harmadszorra kevés ötödszörré
tűlzás stilizálás akár a mesében
harmadnapra elindul a legkisebb királyfi
és megtalálja békává/kővé/kígyóvá
vált szeretőjét”

dörög az ég hideg van

és vihar lesz eső lesz

asztalomon vihar félkézzel a tintába

tenyerelek ujjaim között

szétfolyik a kék lé lassan izzadok

lenge szellő turkál hajamban

valaki rámkiált pirosat is adjál

a veríték csípi a szememet

mellre folyik csiklítja ágyékomat

fogaim fehéren villognak fényük átcsúszik

a tintára megfesti beleharapok ajkamba

halványkék lé gyűl szájam szögletébe

úgyszintén mellre folyik megfesti

valaki elfordítja a fejem

üstököm két kezébe fogja rázza rázza

vadul kiabál keze kékben fürdik

megfesti sápadt arcomat

elárvultan kuporgok lassan izzadok

rázzák a fejemet nem érem el lábujjamat

fogaim üvegesen csattognak

elárvult szalagok hullámzanak a légmozgásban

rázzák a fejemet fejemre fenekelnek

fulladok nem kapok levegőt

fenekemre fejelnek fejemre fenekelnek

kitartóan izzadok

„hideg van és vihar lesz valahol

esett a hó sűrű tömött sorokban

ereszkedett alá a nyári égbolton”

ellustulnak a llegyek írom
 a rezzenetlen szemű lovak megtúrlik őket
 tomporukon csak néha dobbantanak
 egyet-egyet lomhán
 — még nem vagyok álmos és én neked
 nem tudok már levelet írni
 nem tudok tiszta szívvel örvendezni
 a levélírás gondtalanságának
 hogy kisbetűvel írom a nagybetűt
 és nagybetűvel a kisbetűt
 hogy telik telik előttem a papír

PIHENŐSZOBA

Bár mozdulhattak azok a bizonyos szálkák
 befelé borulva és szertefutva ereimben,
 alakít a formátlanságig, alakít
 a korros bölcsesség ideig-óráig.
 (Ajtóm mögé ékeltem képedet, hogy
 szobámba vonszold a felmetszett hasú
 felhőket, hogy markomba vizeljenek,
 újjaimat marva le — hadd llegyek már
 tiszta, én, a bibircsós kezű,
 tiszta, mint temetőkertben a fák, levélen erezet.
 Ajtóm mögé ékeltem képedet.
 Hajnalban láthatod a koszorús,
 kacér széplányokat, széplelkű hercegeket
 mint zarándokolnak, menetelnek.
 Láthatod: itt a falak összenőnek ja nappal.
 Tengernyi csöngő fazék hull homlokomra.)
 Alakít a tudat, hogy magadba fogadsz,
 száraz nyelvvel és tagokkal,
 manipulálva vonalaimmal.
 Ablakom rése bizonyosabb a kockánál (J. A.),
 fénylik, mint egy tű hegye
 mélyfekete lapon.
 (Októberi eső dalol
 a vízbe merülő üvegen.)

M. F.

kevéssel hajnal előtt
egy pannón kisváros
frissen meszelt falai közt
merült föl a teremtés ősködéből
eldugta a követ a homloka mögé
nézzétek hogy patakzik szakálláról
ez a sok szín
ez a sok lép
meg ez a rengeteg drótcsomó
gyökeres orvoslásra váró torzó

TÉL HA JÖN

tél ha jön versemben megfagy az élet
a magasban összekoccannak a fagyott faágak
villás ágaikon vatta-felhők
vatta-felhőkben csapzott madarak
szivarconkom elnyomom egy viharvert felhőn
tereferéim is nyúlósabbak istennel
bagós lehettemmel magamhoz édesgetem
a kopott szemű kerubokat
látom amint lovaik
patáit kenegetik csodafűvel
s alant a lefagyott fülű
gyanútlan hapsik
részegen hazatántorognak